

S Frantou jezdit nechci

Po návratu z New Jersey jsme byli dva dny doma, vyspali jsme se a snad si i trochu odpočinuli. Další cesta na východ nás vedla ještě dál než ta minulá, na sever od Bostonu, do North Billerica. Je tam obrovský sklad pro supermarkety Shop Rite. Sklad je hala o rozměru asi tři fotbalových hřišť, kde směna nakladačů pracuje do dvou do rána, naloží jejich vlastní trailery, které povezu ráno zboží do obchodů, zaparkují je na volné ploše vedle a potom přijde čas vykládky. Vyloženo musí být do osmi ráno, hala bude plná a pak to další směna přeorganizuje a připraví večerní nakládku.

Je smutný fakt, že žádný z těch podniků, kam jsem kdy jezdil, neměl žádné lidi na vykládku. To je práce řidičů, podniky takhle nechutně šetří peníze. Když chce řidič vyložit, ať si to vyloží sám. Protože je placen za ujeté míle, vykládá trajler zadarmo, jen aby zase naložil a jel. Každý píše tuhle dobu do palubní knihy, jako že spal, řidič smí pracovat 70 hodin během posledních osmi dnů. Překračují to všichni, protože to jinak nejde. Pokud nebude lhát, podnik mu nedá příští náklad, bude víc stát než pojedí a nejmýš za tři týdny dá výpověď sám. Vyhodit ho totiž za tohle

nemohou. Všude jsou k najmutí vykladači, kteří pro Vás trailer vyloží, ale musíte jim zaplatit. Většina podniků tohle řidičům proplácí, ale protože byl Franta nenažranec, vyložili jsme náklad sami a pak jsem mu musel napsat potvrzení, že jsem Ramon Gonzales a že mi zaplatil šedesát dolarů.

Tak tady, v North Billerice, nakladači zůstali po směně ještě na vykládku, aby si přivydělali. Když jsme přistavili trailer na vrata, vešli jsme dovnitř a tam jsem doslova zkoprněl. Přes celou tu obrovskou plochu se na nás řítily stádo divo-

kých paletových vozíků na bateriový pohon, na každém stál ten, který s ním doposud pracoval a hnali se k nám v šíleném závodu o zákazníky. Mají to krásně zorganizované, jako mafie. Vy nechcete jejich služby, vždyť je váš náklad na paletách, tak proč máte platit. Ale všechno je jinak. Za prvé, máte deset krabic na sobě, ale oni chtějí jen osm. Fajn, dvě sundáme. S trochou smůly to máte i na jiných paletách než chtějí oni, tady totiž palety nejsou standardní. Potřebujete paletový vozík a prázdné palety. Položte jednu na zem, vyveďte svou paletu, a ta prázdná je pryč. Položte tam

novou, sundáte dvě vrstvy a chcete to odvézt, jenže vozík je pryč. Vydáte se ho hledat a až se s ním vrátíte, jsou zase ty prázdné palety pryč. Slabší povahy s tou bitvou ani nezačnou, vědí, že nemohou vyhrát. Silnější povahy to vzdají v polovině, až konečně pochopí. Nenažranci jako my vydrží do konce. Já, Ramon Gonzales, jsem z toho neměl nic, kromě bolavých zad.

Samozřejmě, protože Franta není jen tak někdo, hned při zpáteční cestě mi předvedl, čeho se vyvarovat. Jeli jsme po I-95, tentokrát na jih, na George Washington Bridge a domů. Na kraji cesty jsou, mimo mnoha jiných značek, také označení dálnice, po které zrovna jedete. Je to takový modrý rytířský štít s červeným vodorovným pruhem a na něm nápis Interstate 95. Pod tím je bílá čtvercová tabulka, asi 20x20 cm s černou šipkou, ukazující směr, kudy to vede dál. Jeli jsme v pravém pruhu a najednou je před námi ta značka a šipka ukazuje v 45 úhlu vlevo nahoru. Dálnice se větvila, Franta nedával moc pozor, protože mne zrovna poučoval, jak se nesmím splést, tady na východě je hodně nízkých mostů, jen naše dálnice je bezpečná. A už jen kamikadze by sjel ve městě z dálnice, kde to nezná, líčil mi to tak, že jsem si už představoval krvelačné domorodce číhající na nás. Přesunout se v newyorské dopravě o čtyři pruhy vlevo není jen tak, ale dokázal to a přesně v okamžiku, kdy už nebylo cesty zpět, vidíme před sebou novou značku, že jsme na I-278 a jedeme někam úplně jinam. Já byl z neznalosti klidný, neřídil jsem, to je Frantova starost. Udělal něco, co mi tolik nedoporučoval, sjel z dálnice na prvním možném místě a vydal se městem na sever, tam někde je ta naše milovaná I-95. Našli jsme ji, samozřejmě, tedy Franta ji našel, po poradě s policajtem. Byl jsem o další zkušenost bohatší, třeba se mi bude v budoucnu hodit. A hodila....

Cestou domů už jsem věděl, že s Frantou do budoucna jezdit nechci, on byl docela fajn jako kamarád, ale pracovat s ním byl trest. Jak seděl za volantem, našel si svoji pohodlnou polohu, lehce natočen doprava a opřený o dveře, pravou ruku nataženou na loketní opěrku sousedního sedadla, a tak vydržel bez hnutí sedět deset hodin. Jel a přemýšlel, kdo ví, o čem. Sám říkal, že si v duchu promítá filmy.

Ty hrozné dálky a nedostatek čehokoli, čemu by se dalo věnovat trochu pozornosti, působí hrozně. Třeba Nebraska: Vjedete do ní u Cheyenne ve Wyomingu, vlevo je „úchvatná“ podívaná na truckstop Antelope. Potom zase míle a míle ničeho, protože savaně se jinak říct nedá. Ono se to tady vlastně jmenuje desert, přeloženo do češtiny je to poušť. Jenomže, když se řekne poušť, každý vidí Saharu a tohle přece jen vypadá jinak. Potom vede dálnice 100 mil rovně s občasným velmi vzrušujícím exitem. Na 102. míli je město Big Springs, jméno je o něco větší než samo město. Zprava se připojí Interstate 76 z Colorada a je tam jeden z těch trochu horších truckstopů, „Kalamet“. Další 296 mil je rovně až do Lincolnu, mírná zatáčka vlevo a teď už se musí dávat „pozor“ na cestu, protože po 30 mílích rovně,

na značce 426, znovu vlevo a pak mírně vpravo, ještě čtrnáct mil a jste v Omaze, na hranici do lowy je to, co by kamenem dohodil.

Vůbec si uvědomuji, jak ty dálky a cestovní časy klamou. Když třeba přijíždíte do Arizony, je potřeba u váhy dát úředníkům něco jako kreditní kartu, oni jí projedou čtecí mašinkou a jejich computer ví, kdo přijel. Totéž pak při výjezdu a jejich daňový computer ví, kolik mil jste jeli Arizonou a kolik silniční daně vám má připsat na konto. Kdysi tam museli řidiči zaparkovat a jít s doklady dovnitř. Dnes je v dosahu řidiče za volantem okénko, kde sedí ouřada a jednání probíhá z okna do okna. Kartou je potřeba mít připravenou, aby jeden nezdržoval. Běžně jsem jí začínal lovit z desek s doklady 30 mil před váhou, i když jsem pochopitelně musel vědět, že to bude trvat ještě půl hodiny, než tam dojedou. Nemyslím si, že by to bylo mou vrozenou zodpovědností, je to nedostatek jakékoli mozkové činnosti. Mluvil jsem o tom s mnoha řidiči a shodli jsme se, že je velmi časté, až hrůzné, jak si nepamatujeme části cesty, kudy jsme jeli. Například, pamatují si, jak mijím mile marker číslo 50 a pak najednou koukám, přede mnou je číslo 390! Ujel jsem 340 mil, (547 kilometrů za šest hodin) a nevím o tom! Nepřešel jsem někoho? Nevím, nepamatují se.

Franta mi vyprávěl, jak je to fajn, když člověk jezdí sám a na noc zastaví a vyspí se. Na to bych ovšem musel změnit podnik, Franta mi to ostatně doporučoval. Majitel firmy, pro kterou Franta pracoval, byl známý tím, že tu a tam nebyly jeho výplatní šeky podloženy penězi. Doporučil mi jiný podnik, majitelem byl Čech, na kterého všichni nadávali, ostatně na koho my Češi nenadáváme. Zavola jsem mu a řekl, že jsem o něm slyšel tolik špatného, že musí nutně být slušný člověk. To se mu asi zalíbilo, protože mi řekl, že si mám vzít věci na cestu a přijet, pošle mně s někým na cvičnou jízdu a pak se uvidí. To jsem stále ještě neměl řidičák, ale dost našinců takhle začíná. Kalifornie je dobré místo mít trucking company a vozit ovoce a zeleninu na východ, ovšem bláznů a zoufalců, kteří chtějí řídit není nikdy dost.

Zabalil jsem si tedy raneček a vyrazil. Tento-

krát jsem jel se Zdeňkem, který si s americkým občanstvím změnil i jméno, protože jeho původní jméno i příjmení bylo pro Američany naprosto nevyhovitelné. Náš truck byl Freightliner cabover, motor Cummins, 400 koní, devět rychlostí. Postel měl jednu, ale zato „manželskou“. Shodou okolností jsme jeli zase do North Billerica, se Zdeňkem jsme se poměrně slušně střídali. Byl pravý opak Franty, takřka neschopný dlouhé jízdy, chtělo se mu pořádně nudit, spát. Bezvadnej kluk, skamarádili jsme se a nějaký čas potom i navštěvovali, pokud nás osud nechal zároveň doma. Řídili jsme se Amerikou, povídali si a všechno bylo dobré, dokud jsem neoněměl. Nefungovala nám klimatizace, měli jsme tedy pořádně otevřená okna a ze suchého větru mi vyschlo v krku tak, že jsem jen sípal. Cestou na východ jsme se stavili u jeho známých na předměstí Bostonu, vykoukali se u nich a vyspali v pořádné posteli. Po vložení v Billerice, tentokrát tam Ramon Gonzales nebyl a za vykládku jsme zaplatili, jsme jeli někam do východního Texasu pro železnou rudu. Přidávají jí do jídla pro psy, kvůli obsahu železa. Měli jsme trailer plný pytlované železné rudy k dodání do Kalifornie, někam na sever od Los Angeles, na US highway 99. My se vrátili do Moreno Valley v Kalifornii, kde byl náš podnik, nechali jsme tam truck a jeli domů.

Doma jsem byl přes víkend a hned v pondělí ráno jsem už zase stál na dvoře naší firmy. Mimo chodem, z domova do práce jsem to měl 76 mil (122 km), ale po té dálce přes Ameriku je to vlastně maličkost. Sešli jsme se tam tři budoucí řidiči, čtvrtý už řidičák měl, ale potřebovali jsme někoho, kdo může oficiálně jet do města, kde jsme měli dělat jízdní zkoušky. Všichni jsme byli Češi, utěšovali jsme se navzájem siláckými řečmi a třáslí se přitom strachy. Když jsem přišel na řadu, byl už ten zkoušející otrávený natolik, že ani po mně nechtěl předvést technickou prohlídku vozu, jen se těšil, jak si sedne dovnitř, kde je klimatizace. Pak jsme vyjeli. Musím podotknout, že to bylo poprvé v životě, kdy jsem s tím jel jinde než po dálnici a že je mi stále ještě záhadou, a už je to spousta let, jak jsem to dokázal. Motali jsme se po městě, pak mi poručil najet na dálnici, tam mi bylo líp, to jsem uměl. Bohužel jsme zase sjeli a navedl mne na jakési parkoviště, nebo co to bylo. Prostor o rozloze fotbalového hřiště, pokrytý udusanou hlinou. Udělali jsme okruh, poručil mi zastavit a povídá: „Vidíš tu cestu tamhle? To je dok, zacouvej na vrata!“. Existenci cesty jsem zapřít nemohl a tak začalo mé první couvání v životě. Kdo kdy couval s vlečkou za svým autem ví, že je to možné, ale napoprvé obtížné. Truck je ovšem trochu větší, což bohužel neznamená, že je to snazší. Nějak jsem tam nacouval, moc spokojený nebyl, ale bylo to tím, že já ta vrata viděl asi o dva metry víc nalevo, než on. Pak už jsme jeli zpět, odkud jsme vyjeli a tam jsem se konečně dozvěděl, že jsem test udělal. Já k tomu jen dodávám, že já ho udělal, ale Pán Bůh se u toho pěkně nadřel.

Pokračování příště